

- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy prawo Unii wymaga, by agencja płatnicza państwa członkowskiego przy ocenie wniosku o udzielenie wsparcia brała pod uwagę inne dowody na spełnienie wymogu „[znajdowania się] w posiadaniu”, o którym mowa w art. 124 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009? ⁽¹⁾
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie ma konsekwencje prawne z punktu widzenia prawa Unii, czyli jak należy interpretować lub oceniać w pojedynczym wniosku „oświadczenie rolnika, że jest świadomy warunków przedmiotowych systemów pomocy”, wymagane przez art. 12 lit. e) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 ⁽²⁾, wobec tak szczególnego ograniczającego przepisu państwa członkowskiego, jak zbiór kryteriów dotyczących „uprawnionego użytkownika gruntu”?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie ma konsekwencje prawne z punktu widzenia prawa Unii, czyli jak należy interpretować lub oceniać w pojedynczym wniosku nałożony przez państwo członkowskie obowiązek złożenia deklaracji w przedmiocie spełnienia zbioru kryteriów dotyczących „uprawnionego użytkownika gruntu”, czyli spełnienia wymogów administracyjnych dotyczących tego szczególnego ograniczającego przepisu państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 27 lipca 2018 r. – Openbaar Ministerie / TC**

(Sprawa C-492/18)

(2018/C 381/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Openbaar Ministerie

Strona przeciwna: TC

Pytania prejudycjalne

Czy utrzymanie aresztu ekstradycyjnego osoby poszukiwanej, w wypadku której istnieje ryzyko ucieczki, przez okres trwający dłużej niż 90 dni od zatrzymania tej osoby jest sprzeczne z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli:

- wykonujące nakaz państwo członkowskie dokonało transpozycji art. 17 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW ⁽¹⁾ w ten sposób, że areszt ekstradycyjny osoby poszukiwanej musi zostać zawieszony zawsze wtedy, gdy tylko przekroczony zostanie 90-dniowy termin na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania i

- organy sądowe tego państwa członkowskiego dokonały takiej wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą termin na podjęcie decyzji zostaje zawieszony, gdy tylko wykonujący nakaz organ sądowy postanowi zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym lub oczekiwać na udzielenie odpowiedzi na pytania, z którymi zwrócił się inny wykonujący nakaz organ sądowy, jak również odroczyć przekazanie ze względu na realne ryzyko nieuczciwych i poniżających warunków pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/JBZ z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190/1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 lipca 2018 r. – Bondora AS / XY

(Sprawa C-494/18)

(2018/C 381/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bondora AS

Strona pozwana: XY

Pytania prejudycjalne

1. Czy uregulowanie krajowe, takie jak przepis DF 23a ust. 4 LEC [hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego], które, w przypadku powództwa wnoszonego przeciwko konsumentowi, kiedy istnieją przesłanki wskazujące na możliwość dochodzenia przez stronę powodową roszczeń opartych na zastosowaniu nieuczciwych warunków, uniemożliwia zarówno przedstawienie, jak i żądanie przedstawienia umowy oraz rozbicia kwoty dochodzonego roszczenia na elementy składowe, jest zgodne z art. 38 KPPUE [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], z art. 6 ust. 1 [TUE] oraz z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy [93/13/EWG] ⁽¹⁾?
2. Czy w przypadku roszczeń wnoszonych przeciwko konsumentom żądanie przedstawienia przez stronę powodową w pkt 11 formularza A rozbicia kwoty dochodzonego roszczenia na elementy składowe jest zgodne z art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1896/2006 ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ⁽²⁾? Podobnie, czy jest zgodne z przywołanym przepisem żądanie, w celu zbadania, czy zastosowano nieuczciwe warunki, aby strona powodowa w pkt 11 formularza A wskazała treść będących podstawą jej roszczeń wobec konsumenta postanowień umownych wykraczających poza główny przedmiot umowy?
3. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej udzieli negatywnej odpowiedzi na pytanie drugie, czy zgodnie z obecnym brzmieniem rozporządzenia nr 1896/2006 jest możliwe, i, jeśli tak, to na podstawie którego przepisu tego rozporządzenia, zbadanie z urzędu przed wydaniem europejskiego nakazu zapłaty, czy w umowie zawartej z konsumentem zastosowano nieuczciwe warunki?